

MIROSLAV HANUŠ PŘIPRAVIL V PARDUBICÍCH VÝBORNOU INSCENACI

V Panu Kaplanovi dominuje radostné herectví

PARDUBICE – Když na konci prosince oslovil mluvčí Východočeského divadla redakci Týdeníku Pernštejn s žádostí o hlas do novinářské ankety o inscenaci roku, nezaváhali jsme ani sekundu a odepsali jsme: Ta nejnovější – Pan Kaplan má třídu rád. Bylo nám jasné, že zcela nově uvedené jevištní dílo řada kolegů ještě nestihla zhlédnout, ale nemohli jsme učinit jinak; kompaktně propracovaný kus, zavdávající důvod k plné divácké spokojenosti, nás totiž před Vánoci příjemně ohromil.

Inscenace, v níž režisér Miroslav Hanuš dramatizuje známý a oblíbený román Leo Rostena, začíná monumentálním a uhrančivým způsobem. Na scénu příjezdu lodi do New Yorku s imigranty prchajícími před Hitlerem nelze jen tak zapomenout, efekty mlhy podmalované romantickým klavírem působí vskutku velkolepě. A když se pak děj přenesení do třídy, v níž se do Ameriky přibývají uprch-

líci potýkají se záludnostmi anglického jazyka, ale i nového způsobu života, je o úspěch vystaráno. Všichni herci, podtrhujeme slovíčko všichni, se zapojují naprosto impozantním a mistrovským způsobem. Ztvárňují své postavy s neuvěřitelnou chutí a radostí, bez rozdílu věku či pohlaví. Na jevišti přitom nejde jen o věci úsměvné, mnohé situace či řešené problémy jsou setsakramentsky vážné, jak už to v životě – a za daných okolností zejména – chodí.

Hanušem skvěle zrežirovaný kus se opírá o kongeniální překlad Pavla

Eisnera, promyšlenou scénu Jaroslava Milfajta i vtipné kostýmy Lindy Holubové. Právě díky nasazení všech herců však nespadne inscenační řetěz ani v jeho druhé části, což se pohříchu stalo v nastudování v Městských divadlech pražských před pár lety. V něm jako by se humanistické poselství Rostenova textu vytratilo do neurčita; tentokrát – možná i kvůli aktuálnímu kontextu – zůstává divák bez dechu až do úplného konce. A ještě si užije i perfektní muziky. Voláme „Bravi“ a moc děkujeme za silný zážitek!

(ro) Foto: PETR ŠEDIVÝ